

Jeg for mit Vedkommende vil ikke være med til at stemme for noget, som der i alt Fald er en Mulighed for, kan have en saadan Virkning, og jeg siger, det kan ikke nytte noget, at vi i saa Henseende høre nok saa udmærkede juridiske Udviklinger om, at det ikke kan ske — jo, min Tro, kan det ske. Er der først Krig, og er der Tale om at bemægtige sig fremmed Ejendom paa Søen, som nu en Gang — desværre, det vil jeg indrømme det ærede Medlem fra Horsens (Bajer), er folkeretlig, saa maa vi ikke bilde os ind, at det har stort at sige, hvad vore Gesandter ved vedkommende fremmede Hof, kunne falde paa at sige til Fordel for vor Lovgivning; det ville de kun le ad, hvis de have nogen Fordel af ikke at bryde sig derom. Nej, lad os i denne Sag ikke gaa bort fra det gamle og velbekendte; det var jo noget helt andet, hvis vi som Sverige fra gammel Tid havde haft noget andet, og der nu fordredes noget nyt, saa kunde man sige, at det vilde gribe ind i bestaaende Forhold, og at vi maatte løbe Risikoen, men det er ikke Tilfældet her. Vi have her det rene nationale Certifikat fra Arilds Tid, og derfor er der virkelig ikke nogen Grund til at gaa bort derfra, selv om det skulde være Tilfældet, som det ærede Medlem fra Møen (Bojfen) mente, at en Del Partrederier ikke, om jeg saa maa sige, vare loyale, ikke vare ærlige, idet nogle af dem, der vare ansøgte som Ejere, i Virkeligheden ikke vare det; det er meget mulig, men det er ingen Ulykke, da noget saadant forsvinder. Jeg er, som sagt, glad ved, at denne Sag er taget op til Behandling igen, jeg haaber, at den vil have vakt tilstrækkelig Opmærksomhed til, at det, selv om det ikke lykkes her i Dag at faa denne Bestemmelse stemt ud, som vi desværre enstemmig stemte ind ved anden Behandling, vil føre til, at Sagen vil blive nøje prøvet og undersøgt i Landstinget, og at man der vil fordrø en bestemt Udtalelse fra Udenrigsministeren om, hvad Regeringen vil raade Rigsdagen til i denne Sag at gaa ind paa. Noget saadant foreligger ikke endnu. Det er ganske vist, at den højtærede Justitsminister har erklæret, at han mener, at dette kan gaa an. Men mig synes det rimeligt, fra Rigsdagens Side at fordrø, at Udenrigsministeren som saadan erklærer, at det kan gaa an, og at han vil staa inde for, at det kan gaa an.

Justitsministeren (Reilemann):

Jeg skal først med Hensyn til Vædringsforslagene Nr. 2, 6, 7 og 8, om hvilke det blev sagt af Ordføreren, at det kun vare Følger af andre Lovforslag, der vare under Be-

handling, bemærke, at jeg selvfølgelig ikke har noget mod disse at indvende. Hvad Vædringsforslag Nr. 3 angaar, skal jeg heller ikke derimod have noget at indvende; jeg anser hele det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører ogsaa bemærkede, for at have en grumme ringe praktisk Betydning, i alt Fald i Forhold til den Mængde andre Bestemmelser, som indeholdes i Loven; jeg anser det altsaa for at være et meget underordnet Spørgsmaal og har saaledes ikke noget som helst at indvende imod Vædringsforslag under Nr. 3. Hvad Vædringsforslagene under Nr. 4 og 5 angaar, vil jeg kun sige dette, at det kan gerne være, at de Bestemmelser, som her foreslaas, ere praktiske, men jeg beklager, at de hidføre en Ulighed i den gældende Ret i Landene. Jeg tror, som jeg allerede bemærkede ved anden Behandling, at disse Ting, som omhandles i §§ 118 og 119 høre til de Punkter, hvor det er mest magtpaaliggende, at der er ensartede Bestemmelser. Jeg anser det heller ikke for umuligt, at mange Skippere ville blive narrede ved de Regler, som her foreskrives. Man kan efter min Mening ikke staa sig til No ved at sige, at enhver Skipper melber sig nok, saa snart han kan. Var det Tilfældet, forekommer det mig, at man kunde have sparet sig haade at sætte Kl. 4 og Kl. 6 og slet ikke havde nogen Regel om Klotteslet. Jeg kan derfor ikke sige andet, end at uagtet det muligt i og for sig er hensigtsmæssige Regler, disse Vædringsforslag gaa ud paa at stille op, vil jeg dog alligevel beklage, at vi der saa en Ulighed paa et Punkt, hvor jeg ikke kan tro andet, end at det har sin væsentlige praktiske Betydning, at der er ens Regler. Men da hele Udvalget er enigt derom, og Spørgsmaalet ikke er af stor Vigtighed, saa følger det af sig selv, at jeg ikke vil forfølge denne Sag videre; hvis Vædringsforslagene skulde blive vedtagne her i Tinget, skal jeg ikke gøre noget Forsøg paa at faa Forandringer ind her paa et senere Stadie. Saa er der tilbage Vædringsforslaget under Nr. 1. Det forekommer mig, at der maa et Hovedpunkt være det Spørgsmaal, hvor megen Vægt, man lægger paa dette Hensyn til at drage fremmed Kapital ind i danske Skibe. Lægger man ikke nogen videre Vægt paa dette, som det synes, at enkelte Medlemmer ikke gøre, saa kan der vel ikke være to Meninger om, at det saa vil være det forsigtigste at blive staaende ved den gamle Regel. Men lægger man en væsentlig Vægt derpaa, mener man, at det virkelig er af økonomisk Vigtighed, at fremmed Kapital kan interesseres i danske Skibe, og mener man fremdeles, at det har